

Kumráni haibun

A holt-tengeri tekercsek
eddig nem ismert kódolása

© Séra András, A Kolostor Óre, 2020.
www.meditacionk.blogspot.com

Tartalom

Séra Andrásról - 3. oldal
Történeti háttér - 4

Kezdetben vala - 6
A hosszú út - 7
A kő - 8
Ágak - 9
Az alku - 10
Kút - 11
Lába nyomán - 12
Az első és az utolsó - 13
Az ifjú - 14
Kenyér - 15
Biztatás - 16
Olaj - 17
Nehéz döntés - 18
Vér - 19
Elindulnak - 20
Dobpergés - 21
Szináj - 22
Várakozás - 23
Frigyláda - 24
Fény - 25
Borjú - 26
Becalél - 27
Itámár - 28
Áldozat bemutatás - 29
Főpap - 30
A hallgatás - 31
Sebek - 32
Fecsegés - 33
Egyszer - 34
Törvények - 35

Tökéletes test - 36
Smita - 37
Engedelmesség - 38
A táborozás rendje - 39
Fejedelmek áldozata - 40
Felszállt a felhő - 41
Kémek - 42
A kivirágzó bot - 43
Hór hegyén - 44
Átok – Áldás - 45
Nún fia - 46
Jordántól keletre - 47
Utazás - 48
Közel a búcsú - 49
Figyelmeztetés - 50
A szív mélyéről - 51
Apró betűk - 52
Száz meg húsz - 53

Utószó gyanánt:
Elie Wiesel nem tudja - 55

Korábbi kötetek - 57

Séra Andrásról

Az alföldön született és cseperedett, de később Pest megyében élt, majd Dunántúlon, jelenleg pedig Ausztria és Magyarország közt osztja meg életét.

Tőzsdei árfolyamokat szemlél, gazdasági jelentéseket olvas, cégeket látogat, befektet, blogot és haikut ír. Építgeti, farigcsálja, csiszolgatja, megéli. A haibun a barátja.

Harmincötéves korában ejtette bűvöletbe a haiku és a haibun csodálatos világa. Jelenleg a negyedik X-be kezdett, ez pedig a harmadik kötete. Két haibun közt Lao-ce, Konfuciusz, és a Ji-king világán tűnődik, megosztva szemlélődéseit még C.G. Jung küsnacht-i kertjével, Bollingen tornyaival, és mindeközben a Biblia archaikus világán töpreng. Bonsai fákat metszeget, erdei sétákon időzik és szaunákban izzad, hogy aztán friss szellemmel ülhessen vissza gazdasági jelentéseket olvasni.

Így forognak a napok és a világ kerekerei egészen addig, amíg egy Ji-king vonal szét nem pattan.

Történeti háttér

Bo-káj úr volt a japán üzletemberekből álló társaság leg-idősebb tagja. Idős volt, tiszteletreméltó, és nagyon gazdag. Ez a társaság már évek óta különös tárgyak után kutatott. Olyanok után, amelyek az emberiség magasabb rendű szellemi szféráihoz kapcsolódnak. Birtokukban van egy ritka irat, amelyben állítólag a holt-tengeri tekercsek üzenetét kódolták a japán szellemi elit számára, sajátosan a japán haiku és haibun stílusában. Hogy mikor keletkezhetett és ki írta, nem tudni pontosan. Annyi ismeretes, hogy néhány évtizede egy japán utazó vett meg kumránban egy pásztortól néhány eredeti esszéus iratot, majd kalandos módon ezek Bo-káj úr üzleti köréhez kerültek. Valószínűleg a szamurájok szigorával őrzött széfek mélyén lehetnek most ezek az iratok, valahol a Felkelő Nap országának mélyén. Ami kevés kiszivárgott onnan, az a tekercsek japán átírata, a haiku és a haibun műfajú kódolása. De ebből is csak részletek.

Számomra is hihetetlen a történet, de a budapesti romkocsmák mélyén igazán lelkesen mesélte nekem ezt egy fiatal japán srác, aki elméretezte az Unicum adagját, és ettől szószátyárabbá vált a megszokottnál. Némaságát és távolságtartását feloldotta az egymás után rendelt erős fekete italok serege, és estébe nyúlóan mesélt nekem Bo-káj úr sógun őseiről, a szamuráj etiketről, haikukról és haibunról. No és a titkos küldetéséről, amivel Bo-káj úr megbízta őt, hogy jöjjön Európába és kutasson további nyomok után. Nem hittem neki, de mindenáron mutogatta a tablet-jén a pdf-fájlokat. Részegítő volt már csak a kesernyés Unicum szagú lehelete is, de gondoltam ha már ennyire mutogatja a dokumentumokat, csak csinálom a fájlokról fotót, ki tudja...

Másnap aztán rákerestem a neten és a közösségi oldalakon a japán fiatalemberre, majd Bo-káj úrra, és azoknak az üzletembereknek a bizonyos társaságára is, de semmit sem találtam. Mese, mese, mese, nyakon öntve sok-sok alkohollal. Másnap biztos fájt is a szakéhoz szokott japán srác feje. De valami mégsem hagyott nyugodni.

Mi van, ha mégis igaza volt? Hirtelen elbizonytalanodtam és tanácstalan lettem. Arra jutottam, hogy a legjobb amit tehetek, ha a dokumentumokról készített fotók alapján az egyetemen lefordítatom egy japán szakos hallgatóval, majd a magyar fordítást közkinccsé teszem. Ez olvasható most itt ebben a gyűjteményben. A kumráni iratok haibun kódolása.

Számomra ezek az szövegek túl magasak és homályosak, nem nagyon értem őket, talán majd az olvasó igen. Aki pedig találkozik Bo-káj úrral, mondja meg neki hogy a kollegáját visszavárják a romkocsmába, mert az utolsó ital után egy titkos szaké receptjét is el kezdte mesélni, és a felénél járt csak, amikor váratlanul elaludt... aztán pedig eltűnt a budapesti éjszakában. Köddé vált. És nem maradt utána más, csak a nehezen értelmezhető haiku és haibun szövegek. Ezek olvashatóak a következő fejezetekben. Hátha az Olvasónak sikerül majd megfejteni az üzenetüket, és ezáltal belemenni a magasabb szférák világába.

Kezdetben vala

Az ifjú Sét a világban gyönyörködött. A világosságban és a sötétségben. A fény játékában és az emberek viszonyában. Bár, néha elszorult a szíve. Alkalomadtán, megvigasztalhatatlan szomorúság kerítette hatalmába. Tűnődéseit beárnyékolta valamifajta testvérbánat. Ekkor csak ült és hallgatott. A bogarakat kémlelte, a madarakat, és a folyóban úszkáló kis halakat. Aztán ha elfáradt, elaludt. Egyszer csak egy homályos álmot látott. Egy bárkát. Hatalmas esőzést, és egy hullámok közt hánykolódó, vigasztaló hajót.

Tegnap ragyogott,
ma borús az ég arca,
Sét fiút nemz.

A hosszú út

Sém csendben figyelte az apját, ahogy a sűrű és folyékony szurkot felviszi a fára. Vastagon kente vele a hajó oldalát. Bőven kent kívülre, de belülre is. Alapos volt és minden mozdulata megfontolt. Sém látta az apja arcán az elszántságot, és egyre biztosabb volt benne hogy hosszú útra mennek. Nagy volt a készülődés, de az apja mégsem kapkodta el a szurok felvitelét. Ráérősen és alaposan haladt, mintha az életük függne majd tőle.

Az esőcseppek
eleredtek. Ki tudja
meddig tart? Ki az?

A kő

Erős szél hordta a homokot Moréh tölgyesénél aznap, amikor a lassú vándorok odaértek. Voltak köztük ifjak, öregek, kicsik és nagyok. Lobogtatta a szél Ábrám ősz szakállát, aki az utat mutatta a többieknek. Bíztak benne mindannyian. Tudták hogy különleges ember az öreg, és nem véletlen hogy útra kelt. Ígéretet kapott, elhívást, szövetséget és feladatot. És most itt követ keresett, a megfelelőt, méltót, oltárnak valót.

Távolba tekint
az öreg szeme, hosszú
út vár, és oltár

Ágak

Egyik fülébe Sára súgta: Űzd el a szolgálót! Másik fülébe egy Magasabb Szféra hangja érkezett: Hallgass Sárára!

Többször is kemény próbákat és nagy feladatokat kapott Fentről az öreg Ábrahám. De mindig helytállt. Nem gyengült, csak erősödött. Tudta most is hogy mit kell tennie. Hajnalban kelt, aztán kenyeret és egy tömlő vizet adott a távozóknak. Majd útra bocsájtotta őket.

Zsenge faágak
távolodnak egymástól
a fa törzsén

Az alku

Egybegyűltek hallgatják az alkudozást. De most ez nem jár hangoskodással. Nem jár kiabálással, nincs sértődés, nincs csel, nincs ravaszság, nincs ámítás.

Nagylelkűség van, együttérzés, tapintat és gyász. Négyszáz ezüst sékel cserél gazdát. Új tulajdonosa van már így a fáknak, a mezőnek és a barlangnak. Kezdődhet a temetés.

A barlang mélye
fogadja ősapák és
ősanyák álmát

Kút

Az apák kiásták, az ellenségek betemették. Izsákék újra kiásták, megtisztították és használták. Kiás, betemet, kiás. Mégegyszer. Kiás, betemet, kiás, az éltető víz körül zajlik az örök körforgás. Kútásás, itatás, oltár és sátorállítás. Megtelepszik az élet a völgyben, lassan megőszül az ifjú és homályossá válik a látás.

Nyári nap hozza
a hőséget, kút köré
gyűlnek a törzsek

A lába nyomán

Egymással szemben állt a két férfi. Különös kapcsolat volt az övék. Családilag is összeforrt a sorsuk, de a mindennapok munkájában is. Az idősebb férfi sokat köszönhetett a fiatalabbnak. Igaz emberhez adhatta a lányait, és megszorodott vagyonban is.

Megáldott az Úr téged az én lábam nyomán - mondta Jákob, és eszébe jutott hogy sok-sok éve nincstelenként érkezett az idősebb rokonhoz. Most viszont mindketten vagyonosnak mondhatók. Mi kevese volt az öregnek Jákob előtt, megszorodott. Mert áldás volt az igaz ifjú lába nyomán. De most el kellett válnia hosszú közös útjuknak. És az sosem könnyű.

Ifjúnak feje
helyén van, keze és a
lába áldást hoz

Első és az utolsó

A bába már látta hogy nem fogják elérni a települést. Sok szülést levezetett, és Ráchel vívódó hangját hallva már tudta hogy itt az idő. Az út mellett fog megszületni a baba, itt a kietlen pusztában. A vívódás és a vajúdás egyre csak erősödött, görcsössé vált és sürgetővé. Aztán felsírt az újszülött. Az anya viszont elhallgatott. Örökre.

Az anya fájdalma volt ez a fiú. Az apa karjába vette, és csak annyit mondott: Benjamin.

Sírás és könnyek,
itt az első, ott pedig
végső, búcsúzó

Az ifjú

A szép termetű és szép ábrázatú ifjú haragra gerjesztette testvéreit. Ragyogása belülről fakadt, sorsát magasabb rendű célok vezették. Bölcs gyermeke volt apjának, de nem tudott még kellő alázattal lenni, ezért aztán testvéreiben forrt az indulat. És elérkezett a nap, amikor a pusztaságban egy kiszáradt kút mélyére vetették. Összetörve, véresen, és megalázva a kút kiszáradt mélyébe dobták.

Sötét reszketés
a kút mélyén, messze még
a pirkadat

Kenyér

Véget ért a bőség hét éve, és éheznek már a népek. A Fáraó végigtekintett a magtáron, és végleg megbizonyosodott arról, hogy jó döntés volt Józsefre bízni az országot. Volt gabonájuk, kenyérük, élelmük, és hozzájuk vándoroltak a népek, hogy éhségüket csillapítsák. Ha József nincs, akkor Egyiptomban kenyér sincs.

Messzi rokonok
lépteit hallani a
magtárak mögül

Biztatás

Az éhség vezette a törzset, amely búcsút mondott otthonának hogy elinduljon délre. Kicsik és vének, jószágok és szerzemények mind felpakolva, együtt utazva. A legelőkben dús Gósen földje lett új otthonuk. Az öreg visszakapja rég nem látott fiát, és megáldja az ország urát. Hosszú nyugodt évek jönnek, megpihen a törzs, megsokasodnak és békében élnek.

Biztatást kapott.
Isten elkíséri és
vissza is hozza.

Olaj

Fogytán volt már Jákob ereje a halottas ágyán, mikor a testvérek közül Ásérhez ért. Néhány szót mondott már csak számára, de ezek a szavak mintha termékeny talajra hullottak volna, megelevenedtek és életre keltek Áser fejében.

Bő termésű olajfákat látott maga előtt. Egyszerű életet. Tevékenyen gondozták a fákat, a termést és a bogyókat. Lábuk alázatosan szorgoskodott. Bő termésű olajligetben Áser törzsében áldottnak érezték magukat az emberek, gazdagnak és boldognak. És ebből jutott másoknak is.

Azonban előtte még hosszú út várt rájuk. El kellett vinni Jákob testét Machpela barlangjához.

Olajfák alatt
tűnődnek a vén bölcsek,
csendben lépkednek

Nehéz döntés

Juhokat őriz, itat és legeltet, egyszerű pásztorok életét éli a férfi, amikor nehéz döntés elé kerül. Az Örökkévaló szólítja meg, és bíz rá egy nagy feladatot. Vonakodik, húzódozik, kétségek közt gyötrődik hogy alkalmas lesz-e. Ő az egyszerű pásztor, ő a nehéz beszédű. Nem könnyű a döntés, hosszú a vívódás. Körbejárja a témát innen is, onnan is, de ahogy halad az idő, elkerülhetetlennek látszik a feladat. Kiválasztott lesz Ő, nagy küldetésre hivatott. Ám segítségére lesz testvére: Áron.

Fivérek mennek
a Fáraó termébe,
csoda készül.

Vér

A reggeli pirkadat ma mást hozott, mint általában szokott. Az emberek a munkájukhoz készülődtek, az uralkodó a kormányzásához. A Nílus pedig magabiztosan hömpölygött, ahogy szokott. Ma azonban minden megváltozott. Sötétségbe borult a víz, egyszer csak vérré változott. Vér hömpölygött már mindenfelé, döglött halak, búz, és riadalom. Vér csordogált a városi itatókban, a kutakban és az edényekben. Dögszag volt és vér mindenhol. A Fáraó szíve kemény és közömbös.

Partra vetett hal
tátog, pikkelyén vérfolt.
Hosszú út indul.

Elindulnak

Hatalmas jajkiáltás száguldott végig Egyiptomon. Nem volt ház, ami kimaradt volna. Mindenhol halál, félelem és sikoly. Az Örökkévaló lecsapott. Megroppant a Fáraó is, és nem tudott már mást tenni, kiadta Mózesnek és Áronnak a parancsot: Menjetek!

Atyáik várják
messzeségben a népet.
Nehéz lesz utuk.

Dobpergés

Előlépett Mirjám a nők közül és ütemes dobpergés kíséretében éneklésbe kezdett. A zsidó asszonyok azonnal felsorakoztak mögötte, és teljes szívükkel énekeltek együtt, táncoltak és áldották az Örökkévalót. Csodát tett a zsidó néppel, mert megnyitotta a tengert.

A keserűség korszaka véget ért, ezért teljes szívvel daloltak az asszonyok Mirjámmal együtt. Hangjuk magasan szállt a férfiak fölött, hálájuk és boldogságuk dicsérte az Örökkévalót.

Énekszó száll fel
az égig, a dob pereg,
tenger megpihen

Szináj

Készülődtek az emberek a pusztában, hogy harmadnapon a hegyhez menjenek. Ruhákat mostak, tisztálkodtak, készülődtek, várakoztak. Aztán a harmadik napon mennydörgés, villámlás, felhő és harsona jelezte: itt az idő. Megálltak a hegy tövében és Mózes felment. Törvényt kapott, útmutatást.

A Szináj hangja
messzire száll, a csendes
utódok hallják.

Várakozás

A két ifjú, Nádáb és Ábihu látta milyen hatalmas készülődés zajlik. Oltár és oszlopállítás, áldozatbemutatás, felolvasás. Volt amikben ők is részt vettek. Aztán ahogy végeztek a völgyben az emberek, megindult közülük a két ifjú az öregekkel együtt. Kitüntetett pillanat volt ez. Izgalom és várakozás volt a szívükben. Aztán kivált közülük Mózes, és felment a hegyre, majd felhők borították be. Nem maradt utána más, csak a várakozás.

A felhők titka
mögött törvény íródik
a kőtáblákba

Frigyláda

Szolgáljon bizonyságul, emlékül, szentségül. Sittim, arany, és gondos készítés. Kerubok kitárt szárnyai őrzik, vigyázzák és felügyelik.

A szentség mélyén
a láda, annak mélyén
a táblák. Tíz pont.

Fény

Tökéletesen be kell hogy érjen az olívbogyó! - magyarázta az idősebb férfi a sátor előtt a fiatalabbaknak.

Érettnek kell lennie, aztán majd mozsárban törjük meg. - folytatta, és szigorúan a fiúkra pillantott hogy figyeljenek.

Mozsárban törjük, mert teljesen üledékmentesnek kell lennie az olajnak, értitek?! Nekünk csakis a legtisztább, üledékmentes olaj való ide az örökmécseshez. Áron és fiai fogják meggyújtani. Figyeltetek?

Tehát nehogy a vizes, vagy a boros kancsókat hozzátok ide ha szőlők, hanem csakis a tiszta faolajat tartalmazó kancsót!

Ifjak jönnek
az olajos korsóval,
Áron fényt gyújt.

Borjú

Eltelt egy nap. Eltelt két nap. Eltelt sok nap, és Mózes még mindig nem jött le a hegyről. Hosszú ideg nyugodtan viselték, hiszen tudták hogy így kell lennie. Aztán mégiscsak nyugtalanság támadt. Mi történhetett?

Zúgolódás és nyugtalanság vette kezdetét. Talán meghalt? Mi lesz most így a néppel? Kit kövessenek és kit tiszteljenek? Beszélni kell Áronnal. Szó szót követett, pusmogás, érvelés és vitázás, majd Áron csak annyit mondott: Hozzátok az ékszereket!

A hegy lábánál
kétségek közt születik
egy aranyborjú

Becalél

Ügyes kezű volt egész életében. És ahogy haladtak az évek, egyre precízebbek, szebbek és kifinomultabbak lettek a mozdulatai. Mintha egy nagy munkára készült volna egész életében. Vésés, faragás, csiszolás, szövés, hímzés. Minden anyaggal jól bánt. Arany, ezüst, kő, fa, karmazsin, len, és ami csak fellelhető. De nem csak az anyaggal, az emberekkel is jól bánt. Értett a nyelvükön, tanította, képezte őket. Aztán eljött a nagy pillanat!

Az Örökkévaló kiválasztotta Becalélt, melléadta Oholiábot, és a többi hozzáértő embert. Megkapták életük legnagyobb feladatát.

Szentélyt épít a
mester, a tanonc, a nép.
Füst száll magasba.

Itámár

Mózes jelölte ki a feladatra, hogy a levitákkal együtt számba vegye a szentélyhez felajánlott dolgokat. Szorgalmasan jegyzeteltek, alaposan megszámlálták az aranyat, ezüstöt, és minden anyagot. Áron fia, Itámár felelősséggel látta el feladatát, hogy ha a közösség kérdez, tudja rá a választ.

Itámár hosszú
jegyzékeibe merül
lenyugvó napnál

Áldozat bemutatás

Az Örökkévaló szólította Mózeset, és elmondta neki az áldozathozás szabályát. Állatok és élelmek pontos leírása, mit, hol, hogy, ki, s miképp. Szigorúan betartva az elmondottakat. Vétkek engesztelése, békesség teremtése, vágyódás és közeledés a magasabb szférák felé.

A tulokbőgés
csendet tör, a sátonál
áldozat készül

Főpap

A szolgálat örök tüze lobban fel Áronnak és fiainak szívében, mikor Mózes felszenteli őket. A nép összegyűlt a sátor előtt és végigkövette a méltóságteljes szertartást. Öltöztetés, kenetolaj, állatáldozat, és minden, amit az Örökkévaló Mózesnek parancsolt. Hamarosan felszentelt papként fognak állni a közösség előtt.

Hajnali fényben
a főpap tekintete
járja a völgyet

A hallgatás

Szerénység hiányában az ifjak gyorsabban akarták megszerezni a nép vezetését és a dicsőséget. Szerénység birtokában az öregek vonakodtak elvállalni a szerepüket, ám amikor már kétségkívül eldőlt hogy az ő feladatuk, mégis elvállalták. Az ifjak titkon sürgették az időt. Az öregek pedig csak tették, amit kellett. Nem dicsőségből, hanem szükségszerűségből. A felszentelés után pedig tűz emésztette el a két ifjút. És Áron, az atya, csak hallgatott.

Ifjak teteme
fölött a szív megszakad,
néma tekintet.

Sebek

Súlyos sérülések terjednek szét a bőrön, riadalom pedig a szívben és a közösségben. Alapos szemmel vizsgálja a pap, imát keres és gyógymódot, majd tüzet gyújt. Magányos éjszakák jönnek a táboron kívül.

Nyári éjszaka
csöndjében vakarózik
egy idős beteg

Fecsegés

Nehezen tudta a nyelvét visszafogni, pedig figyelmeztették már többször hogy ne beszéljen másokról. Mégsem tudta megállni, hiszen annyi minden történt a táborban. Úgy gondolta hogy másoknak is tudniuk kell az eseményekről. Sokan azonban nem akartak hallani másokról, mert féltek hogy a sok fecsegés átkot hoz a fejükre. Sokaknak megnyílt a fülük, de sokaknak be is záródott. Mint a szél, szállt a beszéd fülről-fülre, családról-családra. És mint egy átok, hatalmas kört leírva, most visszaszállt minden fecsegés a kiinduló pontra. Egyedül ült a táboron kívül, csupaszon, szőrtelenítve, és papra várva.

Megbánást hozott
a magány, a táborból
pap jön sietve

Egyszer

Csak egyszer. A Szentély legbelső része csak egyszer nyílik meg az évben. Egyszer és nem többször. Egyetlen nap, és csupán egyetlen embernek: a Főpapnak.

Függöny húzódik
és füstölő érkezik,
a nagy pillanat.

Törvények

A gyülekezet sokasága egy emberként hallgatta Mózeset. Az Istenük szólt Mózeshez, Ő pedig a gyülekezethez. És türelmesen végighallgatták a törvényeket, a parancsolatokat. Bálványokról, embertársakról, áldozásokról, férfiról, nőről, gyermekről, állatokról, természetről, egyebekről. Alapos volt az Örökkévaló.

Magukba szálltak,
mélyen elgondolkodtak,
Törvényt kaptak.

Tökéletes test

És akkor Áron megtudta hogy csakis a tökéletes lehet a megfelelő. Testi hiba és fogyatékoság szóba sem jöhet. Ilyen az oltárhoz ne közelítsen, áldozatot be ne mutasson, hátra húzódjon. Szigorú törvényekre volt szüksége a népnek.

Sajgó térdekkel
bicegnek a Sátorhoz,
épp odaértek.

Smita

Miután megkapta a parancsolatot, végigtekintett a tág horizonton. Gazdag és dús mezőket látott a képzeletében. Szorgalmas földműveseket, akik napról-napra, hétről-hétre alázattal gondozzák és művelik a földjeiket. Szombat, Smita, Jóbel. Napok, hetek, hétszer-hét, és lassan a misztika fátyla ereszkedik a mezőre.

Ráérősen ül
földje szélén, mindketten
megpihennek

Engedelmesség

Mi lesz a nép jutalma az engedelmesség megtartása esetén?
Mi lesz a nép büntetése az engedelmesség hiányának esetén?

Isteni szövetség lengi be a tájat, és a lelkek édenkerti emelkedettségben sétálnak. A tudás mélyül, az eső esik, gyümölcs terem, de mindezt könnyen el is fújhatja a tudatlanság és az engedetlenség szele. Egyre nagyobb súlyát érzik az emberek, hogy a szolgaság után most már önmagukért felelősek.

Isteni szellő
simogatja a tájat,
távolban felhők.

A táborozás rendje

Megtörtént a népszámlálás családok és törzsek szerint. Sokan voltak. És a táborozásban rendnek kell lennie. A Szentély körül kialakult mindenkinek a helye. Törzsek és seregek szerint ki-ki a saját zászlója mentén. Elől-hátul, északra, délre, keletre, nyugatra. Táborozás és vonulás a parancsnak megfelelően. Rendezkednek, helyezkednek, készülődnek. Hiszen előbb-utóbb megindulnak az Ígéret Földjére.

A messzi földek
illatát hozza a szél,
nyüzsög a tábor

Fejedelmek áldozata

A Sátorat felállították és minden a helyére került. Mózes megszentelte. Megjelentek a fejedelmek megrakott szekerekkel és ökrökkel. A leviták segédkeztek, a kísérők figyeltek. Az áhítat csöndje ereszkedett a környékre. A nemzetségek fejedelmei Mózes szavát várták, hogy mikor melyikük mutassa be áldozatát. Az első nap Júda törzséé lett.

A várakozó
szekerek közt csendesek
a fejedelmek

Felszállt a felhő

Kivonulás után a második évben felszállt a felhő a bizonyosság hajlékáról. A törzsek felkészültek, és Júda fiainak tábora indult meg először, magasba tartva zászlajukat. Vonultak a törzsek, követték a felhőt, és vitték a ládát. Vonultak, közben elfáradtak, csalódottak és megéheztek. Kedvük szegték, panaszuk messze szállt. Hamarosan hús érkezik.

Az úton lévők
lassan haladnak, talán
átalakulnak

Kémek

Hegyre föl, hegyről le, városba be, városból ki, alaposan bejárták a környéket a kémek. Jozsué, Káleb, és a társaik negyven napig fürkészték a vidéket. Nagy népeket láttak és jólétet. Ez aztán ijesztőleg hatott Izrael fiaira, és ismét Egyiptomba vágyódtak vissza. Mit tesz Mózes?

Új föld és az új
élet vár. Ruhák szélén
rojt lengedez.

A kivirágzó bot

Tizenkét fejedelem és tizenkét bot várja a reggelt. Lázadás és zúgolódás, rágalmak és halál előzte meg a botok útját. Most végre választ kapnak majd a törzsek. Elindultak hát a botok, ki-ki a saját házából, hogy fejedelme a Szent Sátorhoz vigye. Ott összegyűltek, és a botok a Frigyláda mellé kerültek. Innentől fogva már csak egy este, és másnap megjön a válasz.

Hajnali napfény
bimbót köszönt egy száraz
bot tetején

Hór hegyén

Áron nem léphet be az Ígéret Földjére. Hosszú évek után útja a Hór hegyén véget ér. Fia Eleázér lép elő, majd felveszi atyja ruháját és tisztségét. Mózes a karját Eleázár vállára teszi, és együtt jönnek le a hegyről.

Nincs már velük Mirjám, nincs már velük Áron, és nincsenek már velük sokan mások. A hosszú évek alatt számos ember távozott, sokan pedig felnőttek. Vándorlásuk alatt szenvedtek, lázadtak, harcoltak, táboroztak, tanultak és fejlődtek. Voltak akik meghaltak, de sokan születtek, talán hamarosan meg is érkeznek...

A kérges talpak
sokat látott, tapasztalt
népet hordoznak

Átok - Áldás

Sziklák csúcsáról és dombok magasából tekintett két ember a távolba. A király és a mágus. Bálák és Bálám. Magasan álltak és messzire tekintettek. Ruhájuk lobogott, és mindkettő mélyen gondolkodott. Milyen szél induljon útjára? Átokkal vagy áldással teli? Messze a távolba tekintettek, majd egymásra. Milyen szél induljon útjára?

Botütésektől
sajog a számár háta,
szemei tiszták

Nún fia

Ábárim hegyén Mózes szétnézett a tájon, a népen, és belepillantott a messzeségbe. Tudta hogy eljött az idő, hamarosan mennie kell. Az igazak méltóságával készült a távozásra, azonban még el kell intéznie egy fontos dolgot. Utódot kell állítania a nép élére. Az Örökkévaló segítségét kérte. És az Örökkévaló kijelölte a férfiút, kiben lélek volt, Nún fiát: Jozsuát.

Eleázár és
a nép fogadja az új
vezetőt

Jordántól keletre

Dús legelők és kiváló föld, mintha csak arra teremtetett volna, hogy nagy állatcsordát legeltessenek rajta. Látták ezt Rúbennek fiai, és látták ezt Gádnak fiai. Barmaik száma sok, itt kéne megállniuk most. Nem kellene átkelniük a Jordán folyón. Abba kéne hagyniuk a vándorlást, és itt ezen a helyen akolt építeni juhaiknak, várost pedig gyermekeiknek. Mózes vajon áldását adja?

Kardot élesít
egy pásztor, barmai közt
kövér legelőn

Utazás

Leszállt az éj, az asszonyok és a gyermekek már a sátrakban aludtak, amikor néhány idősebb férfi a tábor szélén még egy alig-alig pislákoló tűz mellett visszagondolt az elmúlt hosszú évtizedekre. Vándorlás egyik helyről a másikra, és közben ősz lett már a szakálluk is. Szolgaságból indultak és a szabadság felé tartanak.

Ősapák és Ősanyák történeteit idézik, hiszen nekik is megvoltak a maguk vándorlásaik. És most itt, a tűz körül ülő férfiaknak is. Egyiptomból indulva helyszínről helyszínre haladva, különböző állomásokon át vezetett az útjuk. Talán fiaik is vándorolni fognak? A közeli Jordán vizének illatát hozza az esti szél. Elcsendesedtek. Mindannyian tudták hogy hamarosan megérkeznek. De mi vár rájuk? Mi lesz ott velük?

Az éjszaka
csöndje szállt a táborra,
tücsök ciripel

Közel a búcsú

Végéhez közeledik a vándorlás, és a nép nagy vezetője lassan búcsúzik. De előtte még végigveszi az együtt töltött hosszú éveket. Nem hallgatja el a gyenge pillanatok sem, szavai szigorúak. Történetről történetre halad, népe emlékezetébe idézi a jelentős dolgokat. Új élet vár rájuk, de fontos hogy emlékezzenek közös történeteikre. A sokaság hallgatja, eszébe és szívébe vési a szigorú szavakat.

Az öreg vezér
szavai messze szállnak,
felhők repítik

Figyelmeztetés

Miután alaposan számba vette az együtt töltött évtizedeket, a nép nagy vezetője rátért a jövőre. Szavai figyelmeztetőek voltak és szigorúak. A jövőről beszélt a sokaságnak, törvényről és szövetségről. Az öreg ember búcsúja mély útravalót adott. Iránymutatót, parancsolót, bölcsét és szeretettel telt, évezredekre valót.

Halkul az öreg
beszéde, közel már a
csillagok csendje

A szív mélyéről

Régi történetek fakadnak a lélek mélyéről. Ósatyák, kőtáblák, Áron, a sivatag, és a nép...

Összefolynak az események egy hatalmas történetté. Csak meséli és meséli, az emberiség pedig a öreg lábánál ülve jegyzi és írja. Felemlkedések és bukások egymás után sorban. Kettő közt pedig az ima, a szív mélyéről fakadva.

A tábor felett
madarak hallgatják a
végső tanítást

Apró betük

Lassul a beszéde és kicsit fáradtnak tűnik már az öreg, de elméje még éles. Nem tompítja se a kor, se a hosszú beszéd ideje, vagy az éjszaka hűvöse, se a régi emlékek árnya, se a távozás közelségének súlya.

Fokról fokra halad és precízen diktálja a törvények apró betűit. Nem kerüli el a figyelmét semmi. Kitér még a bíraskodásra is, idegen népekre, jószágra, vagy éppen a házasságra. Pisszenés sincs a táborban, mozdulatlan hallgatják, nemcsak az emberek, hanem a bogarak és a madarak.

Szél ébredszik,
simogató és vigasztaló,
távolba hívó

Száz meg húsz

Érzik az egybegyültek hogy szeretett öreg vezérük a beszédének végéhez ért. Körbetekint a sokaságon, mint aki örökre szívébe szeretné zárni a rá meredő szempárokat.

Százhusz éves vagyok én ma – mondja Mózes a népének. Nincs már ereje se bevonulni, se kivonulni. Eljött a búcsúzás pillanata.

Jozsuát a nép élére állítja, a Tant pedig a papoknak átadja. Nincs már más, csak a búcsúének. Az emberek szemébe könnyek gyűlnek.

Mózes halkan kezdi énekét, majd dala egyre távolabb ér. Hallgatja az egész táj, az ég és a föld összeér, könnyes szemek kísérik az öreg dalát. Sírnak a vének és a gyerekek, hallgatja a dalt az ég, a bogarak, a fa, a madár, és a messzi vidék, a dombok, a határ. A dal lassan elhalkul, véget ér, és csönd ül a tájra.

Madarak szárnya verdesni kezd, szó szájakon ki nem jön, csak a könnyek peregnek, az öreg pedig lassú, botladozó léptekkel elindul, várja a Nébó hegy.

A domboldalból felszáll egy madár. A felhők megnyílnak, szél repíti, völgyeken és dombokon suhan át, a magasban messze-messze száll. Hosszan repül, éveken, évezredekén át, majd lassú szárnycsapásokkal és széles körzésekkel óvatosan földreszáll.

Valahol az alföldi pusztaság egy félreeső tájára száll le a madár. Csend van. A távoli kis házikókban még alszanak. Az udvaron kakas készülődik, lassan virrad a táj. Zöld erdőben, sík mezőben sétál egy madár. Micsoda madár? De, micsoda madár? Sárga lába, kék a szárnya, engem oda vár. Várj, madár várj! Te csak mindig várj! Ha az Isten néked rendelt, tied leszek már.

Utószó gyanánt:

Elie Wiesel nem tudja

Áron hallgatása rejtélyes volt. Elnémult, és csendességbe burkolózott élete egy fontos pontján. Ebben a hallgatásban sok minden van. És ezt a sok mindent próbálja Elie Wiesel megfejteni, *A Bölcsék és történeteik* című csodálatos könyvének egyik fejezetében. Alaposan körbejárva próbálja megérteni a helyzetet, az embert, a korszakot, a résztvevőket, és sok mindent. Együtt gondolkodik a korábbi bölcsékkel, néhol vitázik, máshol kérdéseket vet fel, bólogat, vagy éppen kételkedik

Áron hallgatása továbbra is rejtélyes. Elie Wiesel törekvése a megértésre viszont figyelemreméltó és megható. Alapos is. Nem sieti el a válaszok keresését, nem kapkodja el a dolgokat, nem szeretné hogy valami is elkerülje a figyelmét. Mélyre megy, nagyon mélyre, tényleg alapos.

Áron hallgatása nehéz is. Ahogy Elie Wiesel említi, Áron hallgatása a Biblia legszomorúbb és legtitokzatosabb történeteinek közé tartozik. Mélyére megy, mert szeretne még többet megtudni az okokról. Szeretné a miérteket megtudni, szeretne válaszokat kapni, szeretne az igazsághoz közelebb kerülni, mert az ügy rejtélyessége, mintha a későbbi történelem során újra és újra visszaköszönné. És ennél a pontnál, a válaszok keresésének küzdelmében talán már kicsit megfáradva arra jutott, hogy mi más egyebet is tehetnénk, mint társulunk Áron hallgatásához. Nem tehetünk mást. Talán az a legjobb, ha mi is csendben

maradunk. Hogy ez vajon vigaszt fog nyújtani, vagy hogy a két hallgatás ugyanaz, azt Elie Wiesel a végén őszintén megmondja hogy, nem tudja.

De talán mégis. Én azt hiszem hogy Elie Wiesel talán mégis csak tudja. Tisztában van Ő vele, hogy milyen ereje van a csendnek. Annak a hallgatásnak, amihez akkor jutunk el, miután a válaszok keresésében már teljesen kifáradtunk, és a legnagyobb rejtélyek előtt szótlanul vagyunk kénytelen állni. Ekkor a legjobb amit teszünk talán tényleg az, ha hallgatunk. Mást nem is tehetünk.

Nem maradt már csak a búcsú: Köszönöm az olvasó figyelmét!

Korábbi kötetek

Séra András korábbi haiku és haibun történetei:

Belégzés, kilégzés

https://archive.org/download/seraandrashaibunhaiku/Sera_Andras_Haibun_Haiku.pdf

<https://meditacionk.blogspot.com/2020/01/belegzes-kilegzes-haiku-es-haibun.html>

13 haibun a kolostorból

https://archive.org/download/13haibunkolostor/13_haibun_kolostor.pdf

<https://meditacionk.blogspot.com/2019/08/haiku-haibun-es-kolostor.html>